

www.galarna.si

Jennifer Ashley: *Rules for a Proper Governess*

Prevod: Anja Bakan

Copyright © 2014 by Jennifer Ashley

This edition published by arrangement with The Berkley Publishing Group, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC

© za Slovenijo: Hiša knjig, Založba KMSŠ 2017

Vse pravice pridržane.

Brez predhodnega pisnega dovoljenja je prepovedano uprizarjanje, reproduciranje, distribuiranje, dajanje v najem, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnemkoli obsegu ali postopku, vključno s fotokopiranjem, tiskanjem, javnim interaktivnim dostopom ali shranitvijo v elektronski obliki.

Slika na naslovnici: Period Images, Shutterstock

Distribucija: Avrora AS d. o. o., p. p. 168, 4290 Tržič

Tel. +386 (0)59 932 107

www.galarna.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Univerzitetna knjižnica Maribor

821.111(73)-311.2

ASHLEY, Jennifer

Pravila za prave guvernante / Jennifer Ashley ; prevod Anja Bakan. - 1. izd. - Maribor : Hiša knjig, Založba KMSŠ, 2017. - (Zgodbe Škotskega višavja ; knj. 7)

250 izv. - Prevod dela: Rules for a proper governess

ISBN 978-961-7015-02-7 (trda vezava)

COBISS.SI-ID 90853889

Jennifer Ashley

**PRAVILA ZA
PRAVE GUVERNANTE**

Zgodbe Škotskega višavja: 7. knjiga

Prevod:
Anja Bakan

PRVO POGlavJE

Pozimi 1885

Pritegnil jo je njegov glas in Bertie bi ga še poslušala. Na balkonu se je nagnila naprej in opazovala moškega, ki je stal pokončen in prevzeten, ena roka mu je počivala na odprti knjigi na mizi pred njim, z drugo je med govorom krilil naokoli.

Kriminalci, ki jih je Bertie poznala, so odvetnika klicali Uničevalec McBride, kajti gospod McBride je vsakokrat dosegel obsodbo. Nosil je eno tistih trapastih lasulj, toda obraz je imel izklesan in čeden in bil je mnogo mlajši od sodnika, ki je sedel nad njim. V vazi na njegovi mizi je tičal uvel buket, na videz ravno tako do konca izmozgan kot sodnik.

Sodni primer je pritegnil pozornost novinarjev po vsej deželi – šlo je za senzacionalen umor neke dame, ki naj bi ga zagrešila ena od služkinj. Mladenka na zatožni klopi,

Ruthie, je bila obtožena, da je zabodla delodajalko in jo popihala z več sto funtov vredno srebrnino.

Bertie je vedela, da Ruthie ni bila kriva. Zločin sta zagrešila Jacko Small in njegova ljubica, nato pa vse skupaj podtaknila Ruthie. Bertie je vedela za Jackove načrte, slišala je zanje, ampak ali je policija kdaj prisluhnila takim, kot je Bertie Frasier? Ne.

Sicer pa Bertie te dni tako ali tako ni prav dosti kramljala s stražniki. Držala se je čim dlje stran od njih, za kar sta poskrbela predvsem njen oče in Jeffrey, Bertiejini samooklicani fant. Ampak kljub vsemu je poskusila, zavoljo Ruthie.

Vse je bilo zaman. Ruthie so aretirali in zdaj bo visela zaradi zločina, ki ga ni zagrešila.

Čedni Uničevalec McBride, s tistim svojim hipnotičnim glasom, si je silno prizadeval dokazati, da je Ruthie *vendarle* kriva. Ruthie si ni mogla privoščiti zagovornika, tako da je sama posedala na zatožni klopi, drobna in krhka za svoja leta, služkinja, ki se je v napačnem trenutku znašla na napačnem kraju. Bertie ni mogla drugega kot stiskati pesti in moliti za čudež.

Gospod McBride, vsem strašnim izjavam nakljub, je imel omamen škotski naglas. Njegov glas je bil globok in močan in prek množice se je prelival kot opojen val. Še zdolgočaseni sodnik ni mogel odtrgati pogleda od njega.

Gospod McBride je imel široka ramena in čvrst hrbet, ki

se je jasno izrisoval celo pod črno haljo. Bil je visok, tako da je pritegnil pozornost vseh v prostoru, in njegove velike dlani so bile več kot očitno močne. Videti je bil, kot da bi se bolj domače počutil med vzpetinami Škotskega višavja, z mečem v roki, sredi boja z napadalci. En sam pogled iz tistih sivih oči, pa bi napadalci pobegnili, da bi se za njimi kar kadilo.

Naglas ni bil tako izrazit, da ga Bertie ne bi razumela, toda njegovi r-ji so prijetno zabrnili in samoglasnike je razvlačil, še posebej u-je.

»Če se vaše lordstvo strinja,« je rekel gospod McBride in ob zvenu njegovega glasu ji je znova postalo toplo, »bi na prostor za priče še enkrat pozval Jackoja Smalla.«

Bertie je živčno požrla slino. Jacko je že pričal, da je truplo našel v dnevni sobi hiše v Londonu, Ruthie pa spodaj v kuhinji, vso objokano in s krvavim predpasnikom. Srebrnina je izginila in nihče je ni našel, torej jo je morala Ruthie nekam skriti, ne? Policija je hotela iz nje izbezati, kje je ukradena roba, ampak Ruthie seveda ni vedela, saj srebrnine sploh ni ukradla.

Sodnik je zavzdihnil. »Pa je to *pomembno*, gospod McBride? Ta priča nam je že povedala svojo različico dogodkov.«

»Še vprašanje ali dve, vaše lordstvo,« je brez naglice odgovoril gospod McBride. »Moji razlogi vam bodo kaj kmalu jasni.«

Kmalu jaaaaasni. Samoglasnik je iz njegovih ust zazvenel bogato, globoko.

Jacko je prišel še enkrat, opomnili so ga, da je pod prisego, nato pa se je s kar najnedolžnejšim izrazom zazrl v gospoda McBrida.

»No, takole, gospod Small.« Gospod McBride se je prijazno nasmehnil, toda Bertie je v njegovih očeh opazila lesk, ki je bil nekakšna mešanica jeze in naslajanja.

Le kaj ima za bregom?

»Gospod Small,« je s prijetnim tonom začel gospod McBride. »Pravite, da ste odprli vrata jedilnice in gospodarico hiše našli na tleh v okrvavljenih oblačilih. Tja ste šli zato, ker vam je bilo naročeno, da po vrnitvi s celodnevnega tekanja po opravkih napolnite zaboj s premogom.« Gospod McBride je na kratko pogledal svoje zapiske na klopi. »To je bilo sedmega julija. Sredi popoldneva, sredi poletja. Bil je celo najtoplejši dan, kar jih kdo pomni, so pisali časopisi. Malce pretoplo, da bi zakurili v kaminu, kaj pravite?«

Jacko je zamežikal. »No ... jaz ... ponoči je bilo še vedno sveže. Tega se spomnim.«

»Da, seveda. Preklete angleško vreme. Se opravičujem, vaše lordstvo.«

Ljudje so se zahihitali. Sodnik se je namrščil. »Nadaljujte, prosim, gospod McBride.«

»Izjavili ste, da ste videli veliko krvi,« je rekel gospod

McBride, ne da bi trenil z očesom. »Na zofi, na tleh, razmazano po vratih in kljuki.«

»Ja, drži.« Jacko se je zgrabil za srce. »Čisto iz sebe sem bil, veste.«

»Tako ste torej stekli iz sobe in dol v kuhinjo, kjer ste zagledali obtoženo, ki je imela okrvavljen predpasnik. *Ona* pravi, da je bila vsa krvava, ker je hotela pomagati kuharici in je polnila piščance za večerjo. Piščanci so bili še vedno malce krvavi, zato si je roke obrisala v predpasnik. Drži?«

»Tako je rekla, ja.«

»No, zdaj pa potrebujem vašo pomoč, gospod Small. Zastaviti vam moram zelo pomembno vprašanje, zato dobro razmislite. Je bilo kaj krvi tudi na vrtljivi okrogli kljuki vrat, ki vodijo do zadnjega stopnišča?«

Jacko je spet zamežikal. Očitno tega odgovora ni vadal. »Hm. Mislim, da ne. Nisem prepričan. Ne spomnim se. Bil sem, saj veste, iz sebe.«

»Kljub temu pa se jasno spomnite krvi na vrtljivi okrogli kljuki v dnevni sobi. Tisto ste opisali zelo pesniško.«

Spet hihitanje. Jacko je bil videti nervozen.

Kaj hudiča je počel gospod McBride? Bertie se je z orokavičeno dlanjo trdneje oprijela ograje. Moral bi vendar dokazovati, da je kriva Ruthie, ne da Jacko laže. Kar je ta sicer seveda res počel, ampak kako je gospod McBride to vedel?

Poleg tega ni bila njegova naloga, da razkrinka Jackoja. Bertie je iz izkušenj vedela, da v sodnih dvoranah veljajo postopki, ki se jih vsi držijo kot pijanec plota. Tole pa je bilo videti, kot da je gospod McBride stopil na oder in začel igrati napačno vlogo.

»Je bila na kljuki vrat do zadnjega stopnišča kri?« je ponovil gospod McBride, čigar glas je postal strožji.

»Hm. Ja,« je odgovoril Jacko. »Ja, če dobro pomislim, je bila res. Še ena velika packa, tako kot v dnevni sobi. Moral sem se je dotakniti, če sem hotel odpreti vrata. Grozno je bilo.« Nekaj porotnikov je sočutno zamencalo na sedežu.

»No, pa je ni bilo,« je rekel gospod McBride.

»Kaj?« se je zdrznil Jacko. »Kako to mislite?«

»Vrata do zadnjega stopnišča oziroma z zelenim suknom prevlečena vrata, kot jim tudi pravijo, so bila nalomljena. Ker je tistega dne vladalo zatišje, so jih odnesli v popravilo. Tistega dne ni bilo nobenih vrat, ki bi jih vi odprli ali sobarica zamazala s krvjo.«

»Oh.« Jacko je odprl usta in jih znova zaprl. »No, ne spomnim se ravno dobro, ne? Bil sem, kako se že reče ... vznemirjen.«

»Se pa čisto natančno spomnite, kje v dnevni sobi je stal kak predmet in kje so bili krvavi madeži. Obtožena pravi, da vas tistega dne sploh ni videla in da sploh ni vedela za delodajalkino smrt, dokler ni prišla policija. Po mojem mnenju se kuhinji niste niti približali in tudi obtožene

niste videli. Po mojem mnenju ste zapustili dnevno sobo in potem še hišo, se pozneje vrnili, tam zagledali policiste, ki so ravnokar prijeli obtoženko v tistem krvavem predpasniku, nakar ste si izmislili zgodbo, da ste jo videli v dnevni sobi.«

Jacko je bil zdaj videti zaskrbljen. »Ja? In zakaj bi se vrnil, če bi res ubil tisto staro kuzlo?«

Sodnik je bil nejevoljen. Gospodu McBridu se je bliskalo iz oči. »Vedeli ste, da bo, če popolnoma izginete, vaša krivda v nebo vpijoča. Po moje ste se šli znebit srebrnine in se nato vrnili, kot da ste bili ves dan odsotni. In niti enkrat, gospod Small, nisem namignil, da ste vi zagrešili umor.«

Sodno dvorano je napolnilo mrmranje in vse je zašumelo. Sodnik je bil videti slabe volje. »Gospod McBride, vas moram opomniti, da ne sodimo tej priči?«

»Ne, res mu ne,« se je strinjal gospod McBride. »Ne še.«

Spet se je razlegel smeh. Jackoju se je obraz ves svetil od znoja, čeprav je bilo na ta zimski dan v dvorani precej hladno.

»S pričo sem končal, vaše lordstvo. V zaključnem govoru bom izpostavil, da pred nami ne sedi preračunljiva mladenka, ki je umorila delodajalko, vso sobo zamazala s krvjo in nato v predpasniku, popackanem s taisto krvjo, mirno počakala v kuhinji – in če smem dodati, ki ni imela prav nobenega časa, da se znebi ukradene srebrnine. Ne, izrazil bom svoje prepričanje, da je moral imeti nekdo drug veliko boljšo priložnost in tudi več moči, da izpelje zločin,

in da se nevarno bližamo temu, da pravica odpove. Morda bi si vaše lordstvo vzelo kratek premor in se pripravilo na moje nezaslišane izjave.«

Ko se je dvorana spet zasmejala, je sodnik zarenčal: »Gospod McBride, že večkrat sem vas posvaril, da v moji sodni dvorani pazite na svoje vedenje. Nismo v gledališču.«

Oh, pa vendar je to teater, je pomislila Bertie. Le da je bila igra resnična in da je zastor res prinesel nekaj dokončnega. To je vedel tudi gospod McBride, je začutila, vsem tistim šalam navkljub.

»Imate pa vendarle prav, da si bom privoščil krajši odmor, da si uredim misli,« je rekel sodnik. »Sodni sluga, glejte, prosim, da gospod Small ne bo kam odšel.«

Sodnik je vstal in vsi so se skobacali pokonci. Izginil je skozi vrata in v svoje zatočišče, novinarji so odbrzeli, preostali navzoči pa so se med vznemirjenim kramljanjem odpravili ven.

Bertie se je čez ograjo zazrla v gospoda McBrida, ki je sedel, se popraskal po zlatih laseh in pri tem malenkost premaknil lasuljo. Ko se je sodna dvorana izpraznila, je tudi njega zapustila vsa živahnost, kot da je marioneta, ki ji je nekdo prerezal niti.

Pogledal je naokoli in navzgor, ne pa tudi Bertie. Gospod McBride ni opazoval nikogar in ničesar.

Bertie je spreletelo, kako brezizrazen je postal njegov obraz. Oči je imel nenavadno sive barve, jasne kot vetrovno

jutro. Medtem ko ga je opazovala, se mu je v oči naselila globoka žalost, kakršne še ni videla. Usta so se mu zganila, kot da je nekaj zašepetal, toda Bertie ni slišala, kaj je rekel.

Obsedela je na mestu, namesto da bi skočila na vrček piva, in se še vedno držala lesene ograje. Ni mogla odtrgati pogleda od moškega spodaj, ki se je tako neverjetno spremenil v trenutku, ko je bilo njegove predstave konec.

Gospod McBride se ni zganil s klopi, dokler se ni vrnil sodnik in se je dvorana znova napolnila. Potlej se je spravil pokonci, njegovo telo je znova oživel in on se je znova prelevil v prevzetneža z nabrušenim jezikom in čudovitim glasom.

Sodnik mu je pomignil, naj začne. Gospod McBride je tako očarljivo sklenil svoj govor, da so vsi željno vpijali njegove besede. Porota je odšla in se hitro vrnila z razsodbo za Ruthie. *Ni kriva.*

Ruthie je bila svobodna. Bertie je upala na čudež in gospod McBride ga je pričaral.

***

Po mnogo objemanja se je Ruthie poslovila od Bertie in se z mamo odpravila domov. Bertie je svojega očeta in Jeffreyja našla pred pivnico čez cesto, kjer sta jo čakala. Bila sta besna. Jacko je bil Jeffreyjev najboljši kolega in ravnokar so ga aretirali in odpeljali zaradi umora.

»Tale je kriv,« je mrko rekel Jeffrey in z brado trznil proti gospodu McBridu, ki je ravno odhajal s sodišča Old Bailey, zdaj v običajni obleki in plašču. Bertie je spet opazila, kako zelo se je gospod McBride spremenil iz moškega, ki je obvladoval vso dvorano, v moškega, ki je bil videti skrajno sit življenja.

Popoldan je bil hladen in počasi se je začenjala spuščati zimska noč. Bertie si je pomela dlani v pretankih rokavicah ter očetu in Jeffreyju predlagala, naj jo peljeta v pivnico in ji plačata vrček piva.

»Ne še,« je rekel njen oče. »Pokaži mu, kar mu gre, Bertie. No, gremo, punca.«

Punca, pa je imela že šestindvajset let. »Pustita ga pri miru,« je rekla. »Rešil je Ruthie.«

»Ampak Jackoja je spraval za zapahe,« je zagodrnjal Jeffrey. »Na čigavi strani si?«

»Jacko je *ubil* tisto žensko,« je rekla. »Kriminallec je, in to že od nekdaj. Vesela sem za Ruthie.«

Jeffrey jo je zgrabil za ramo in jo potisnil v teman prehod ob pivnici. V javnosti je ne bo udaril – za kaj takega jo bo odpeljal na samo – toda stisk njegove dlani je bil krčevit. »Jacko je moj najboljši prijatelj,« je rekel Jeffrey, čigar sapa je že močno zaudarjala po džinu. »Spravi se k tistemu škotskemu odvetniškemu usranetu in nam prinesi spominek. Zaslužimo si ga. Ta izdajalski prasec bi moral sprejeti Jackojevo vlogo.«

Jeffreyjev primež je bil boleč. Bertie je vedela, da ji bosta on in pa njen oče že pokazala, če bo preveč ugovarjala. Ampak tega ni mogla storiti.

»Tisti škotski odvetniški usrane je zelo pameten,« je oporekala. »Ulovil me bo in potem bom *jaz* v kehi z Jackojem, kjer bom čakala na zmenek s sodnikom.«

Njen oče se je nagnil k njej in tudi njegova sapa je zaudarjala. »Spravi se že k stvari, Roberta. Saj si kot duh – sploh ne bo opazil. In če te bo *vendarle* videl, veš, kaj moraš storiti. Zdaj pa se spokaj na ulico, preden me zsrbi roka.«

Ne bosta odnehala. V njunih očeh je bil gospod McBride pravi zlikovec in si je zaslužil kazen. Če ju bo zavrnila, jo bo oče odvedel in jo tepel, dokler ne bo popustila. Če bo šel gospod McBride tačas domov, jo bo oče prisilil, da odvetnika vsako popoldne čaka tukaj, dokler se gospod McBride ne vrne z novim primerom.

Bertie bo morala, tako ali drugače, to res storiti. Ena pot bo preprosto manj boleča kot druga.

Iztrgala se je iz Jeffreyjevega primeža. »Prav,« je bevsknila. »Saj grem. Ampak raje se pripravita. Ni butast.«

»Kot sem rekel, sploh te ne bo videl,« je rekel njen oče. »Saj znaš. No, gremo.«

Sunil jo je med lopatici in Bertie se je opotekla, nato pa se ulovila in poravnala ramena. Globoko je zajela sapo in mirno zakoračila proti gospodu McBridu, ki je negibno stal z žalostnim obrazom, prazne oči pa so zrle nekam daleč, daleč proč od vrvečih ulic londonskega središča.

***

Sinclair McBride se je v ledenem vetru tesneje ovil v plašč in si klobuk potisnil čez oči.

Se spomniš sira Percivala Montagua, Daisy? je vprašal sivo nebo. No, danes sem mu pošteno posvetil. Stari Monty si je že skoraj mel roke in čakal, da tisto ubogo dekle pošlje v smrt. Prekleti bedak. Bila je nedolžna kot mlad muc.

Nebo se je omračilo in noč je prinašala dež. Tu je bilo tako ostudno mrzlo, povsem drugače kot v žgoči vročini Severne Afrike, kjer je Sinclair služil vojsko. Njegov mlajši brat Steven ga je ves čas prepričeval, naj gre z njim na potovanje – v Španijo, Egipt ali vsaj nazaj v Rim, kjer so bile zime milejše.

Toda ob tem se je postavljalo vprašanje, kaj z Andrewem in Caitriono, Sinclairjevima zelo zanimivima otrokoma. Sinclair ju preprosto ni bil zmožen naprtiti Elliotu in Juliani, medtem ko bi sam potoval po svetu. Njegov brat in svakinja sta ravnokar stopila na skupno pot, si zasnovala družino, potrebovala sta čas zase. *Da bi otroka vzel s seboj? Moral se je nasmehniti. To bi bila pa res dogodivščina, kaj?*

Predstavljal si ju je na vlaku, v kočijah, na vozovih, vso pot do Italije. Ne, to ni bila najboljša rešitev.

Z razmišljanjem o Andrewu in Caitrioni se je lažje izognil tisti misli, ki jo je poskušal že ves dan pregnati. Ko je zdaj tako postaval na mrazu in čakal svojega kočijaža, da ga pride iskat z landaverjem, pa se mu je vseeno prikradla.

Na današnji dan pred sedmimi leti si me zapustila, Daisy.

Margaret McBride, Maggie ali pa Daisy, kot so jo klicali najbližji, je umrla zaradi mrzlice, ki je ogrožala tudi življenje Sinclairjevih dveh otrok. Točno pred sedmimi leti.

Prijatelji in družinski člani pričakujejo, da bom šel čez to, da bom znova zaživel, si lahko misliš? Ampak njim ni nihče iztrgal ljubezni njihovega življenja, ali pač? Če bi bilo tako, ne bi govorili takih prekletih bedarij.

‘Znova zaživeti’ je zvenelo nekako tako, kot da bi moral popolnoma pozabiti Maggie, svojo ženo, ljubimko, sopotnico, najboljšo prijateljico. *In tega ne bom nikoli storil.*

Maggie mu ni odgovorila. Nikdar mu ni. Sicer pa ni bilo pomembno. Včasih ga je pri razumu obdržala že samo uteha, ki jo je črpal iz pogovorov z njo, bodisi glasno ali pa samo v glavi.

Ko boš pripravljena, da grem z življenjem naprej, vem, da mi boš povedala. Privršal je nov sunek vetra in Sinclair je zgrabil svoj klobuk ter zaškrtal z zobmi. Kje hudiča je Richards s kočijo? *Zaupam ti, Daisy ...*

Bila je silna gneča, vsi v Londonu so se odpravljali domov. Sinclair si je držal klobuk, medtem ko so se ljudje zadevali obenj. Richards se je preklemansko dolgo obiral. Sinclairju se običajno ni mudilo, toda nocej je bilo hudirjevo mrzlo in zdaj je že pošteno deževalo.

Udarec, odriv, pa je moral urno stopiti korak naprej. Vanj se je zaletela mlada ženska, ki ji je spodrsavalo na mokrem

pločniku. S težavo se je obdržala na nogah in Sinclair jo je prijel pod roko, da bi ji pomagal.

»Kar počasi, dekle,« je rekel.

Dvignila je pogled ... in vse je obstalo. Sinclair je zagledal temen klobuk, okrašen s sijočimi modrikastimi vijolicami, nato pa oči prav takšne modre barve – jasne in tople sredi same sivine. Dekletov obraz je bil okrogel, nos rahlo prifrknjen, rdeče ustnice so se ji vihale v očarljiv nasmešek.

Še nikoli je ni videl, pa vendar se je Sinclairju obenem zadelo, kot da ga je treščila strela, kot da že leta čaka na to srečanje. Obstala sta tik drug ob drugem, pod plaščem negibne toplote, odrezana od preostalega sveta, ki je vrvel okoli njiju.

»Res mi je žal, gospod,« je govorila mladenka. »Neki tip me je s komolcem naravnost v hrbet in v tistem me je spodneslo. Je z vami vse v redu?«

»Cel sem.« Sinclair se je prisilil, da se je vrnil v hlad resničnega sveta, in jo ocenjujoče preučeval s poznavalskim pogledom, ki se mu je izpilil v dolgi karieri dela s kriminalci. Ni bila pocestnica. Pocestnice so dajale obupan vtis in so se preveč trudile biti zapeljive. *Bi rad, da te spravim v dobro voljo, cukrček?* To je bilo še najspodobnejše vabilo, kar jih je Sinclair dobil med hojo po londonskih ulicah.

Ta mladenka je bila iz delavskega razreda in se je najbrž po celodnevem garanju vračala domov. Ni bila umazana, toda rokavi njenega žametnega suknjiča so bili ob manšetah

oguljeni, rokavice načete in že večkrat zakrpane. Revna, a je vseeno nekako shajala.

Kljub vsemu pa ni bila videti izmозgana kot toliko drugih tovarniških delavk. Njen nasmešek je bil kot sončni žarek, kot da svetu sporoča, da je lahko vse bolje, če se le ponudi priložnost.

»No, to je pa lepo,« je rekla. »Lahko noč, gospod. Mirne sanje.«

Še en nasmešek in v nenadnem siju prebujajoče se svetlobe je lahko videl le njene oči.

Globoke in modre kot globine oceana. Sredozemsko morje je znalo biti takšne barve. Sinclair se je spomnil južne Italije in tamkajšnje obale, kjer je dopustoval, ko je bil v vojski in je potoval po svetu. Tam je našel mir.

Ta mlada ženska s svojimi modrimi očmi je bila lepa in njena lepota je žarela kljub oguljenim oblačilom in delavskemu nasmešku. Bila je žarek svetlobe v temi, v kotičku, kjer je že predolgo vladala tema.

Še nekdo drug ga je odrinil in Sinclair se je obrnil, da se umakne. Ko se je spet ozrl k mladenki, je ni bilo več. Zamežikal je v praznino, kjer je še maloprej stala, nato pa dvignil pogled in jo opazil vijugati med množico, da so rože na njenem klobuku poskakovale.

Zaradi podrobnosti na njenem smešnem klobuku je Sinclair vedel, da se mu ni zgolj sanjalo. A seveda se mu ni. Prividi lepih žensk so bile zlatolase sirene s popolnimi

telesi, ki nemara brenkajo na liro ter moške vabijo v krepplje usode. Sirene niso imele navihanih nasmeškov in okrogloličnih obrazov in modrih oči, ki so Sinclairja potegnile iz obupa, pa čeravno le za hip.

Naj je bila privid ali ne, zdaj je ni bilo več in Sinclair je moral domov. Andrew in Cat sta svojo novo guvernanto verjetno že zaklenila v klet ali pa po nesreči hišo požgala do tal. Ali pa oboje.

Saj nista *hotela* biti poredna, ta njegova otroka ... No, vsaj večino časa ne. Ena od guvernant je trdila, da je Andrewa obsedel hudič. Ponudila se je celo, da pokliče znanca duhovnika, ki bi lahko hudiča izgnal. Tista guvernanta ni zdržala več kot eno uro.

Nekje je odbila ura. Sinclair je iz same navade segel po svoji, da primerja čas. Njegova ura je že tako nekaj minut prehitevala, in čeprav jo je dal popraviti, ni bilo nič drugače. Da bi si kupil novo, ni prišlo v poštev, kajti tole mu je podarila Daisy ...

In zdaj je ni bilo več v žepu.

Resničnost je butnila vanj kot ledena klobuta. Pogled mu je zdrsel h klobuku z vijolicami, ko je ta ravno izginjal za ovinkom.

Ljubi bog, kako je bil lahko tako neumen? Ženske ni ocenil za tatico, ker tatiči običajno niso še malce pokramljali. Človeka so okradli in izginili, preden se je žrtev tega zavedela.